

РЕШЕНИЕ

№ 7288

гр. София, 27.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 06.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **7669** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на А. Л. Б., ЕГН: [ЕГН], срещу Решение № 2153-21-144/14.07.2023г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ – С. град, с което е оставена без уважение жалба с вх. № 1012-21-649 от 04.07.2023 г., срещу Разпореждане № [ЕГН]/288 от 26.05.2023 г. на длъжностно лице по ПО.

Жалбоподателят обжалва решението, като моли същото да бъде отменено и преписката върната на административния орган за ново произнасяне. Твърди, че решението е издадено в нарушение на процесуалните правила установени в АПК. Посочва, че във всички писма, на които се е позовал административният орган не е отразено времето, мястото, както и източника на предадените в съответния архив документи, което е в нарушение на Инструкция № 5/2005г. Посочва, че при издаване на решението е нарушен чл. 35 от АПК, като не са изяснени всички факти и обстоятелство, както и чл. 40, ал. 2 от АПК. Позовава се на формалната доказателствена сила на официалните свидетелстващи документи, което не е оспорена по реда на чл. 154 от ГПК, като твърди че няма нарушение на чл. 40, ал. 3 от АПК. Излага конкретни аргументи, като относно писмото представено от ТП на НОИ – К. твърди, че не може да е годно доказателство за направения отказ, като посочва, че не се дигитализират ведомости преди 01.01.1980г., която дигитализация служи за служебни справки. Сочи, че архива на НОИ е непълен по отношение на АПК „С.“,

като подробно излага причините за това. Сочи също така, че АПК „С.“ с Решение № 5/27.02.1975г. на ОС се преобразува в специализирани предприятия на вътрешно стопанска сметка, под „шапката“ на юридическото лице АПК „С.“ – С., което продължава до 1987г., поради което издадения образец от 1979г. е правилно издаден от юридическото лице АПК „С.“, а не от негови поделения. В жалбата се сочи също така, че АПК „С.“ прекратява дейността си без ликвидация като УС взема решение за създаване на ААФ „С.“, което означава, че не са прекратени трудовите отношения с работещите, като с реорганизацията му е обособено въпросното предприятие в кв. В.. За неправилни стича и изводите относно незачетения стаж в СО „Инвестмаш“ и „Нови Искър 91“ ООД, като посочва, че директор на първото е господин И., а на второто господин П., който съхранява разплащателните ведомости на правно основание предоставени му на отговорно пазене на посочен в жалбата адрес, който има качеството на длъжностно лице и доколкото в Инструкция № 2492 обн. ДВ бр. 20 от 12.03.1968г. няма изискване къде е местонахождението на разплащателните ведомости, то неправилно не е зачетен трудовият стаж.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява, не се представлява.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ - С. град, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Представя писмени бележки и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, III отделение, 17 – ти състав, след като взе предвид наведените от страните доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

А. Л. Б. е подал Заявление № 2113-21-6073/23.08.2022г. с искане за отпускане на лична пенсия за ОСВ, като е приложил необходимите документи по чл. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/.

След извършени проверки относно представените от лицето удостоверения обр. УП-3 и в „Осигурителен архив“ с Разпореждане № [ЕГН]/288 от 26.05.2023г., е постановен отказ за отпускане на исканата пенсия, като не е зачетен стаж за следните периоди: от 10.08.1974 г. до 02.06.1975 г. и от 28.06.1976 г. до 26.03.1977 г. в АПК „С.“ от 04.08.1987 г. до 04.12.1989 г. в СО „Инвестмаш“; от 04.12.1989 г. до 20.04.1992 г. по удостоверение издадено от СО „К. подяна“ АПК Архив; от 01.05.1992 г. до 01.01.1993 г. в „Нови Искър 91“ ООД; от 20.01.1993 г. до 14.12.1996 г. в ААФ „С.“, Предприятие за стоки и услуги – клон С..

Срещу така издаденото разпореждане по реда на чл.117, ал. 1, т. 2 б. „д“ КСО е подадена жалба, която е приета за неоснователна. В тази връзка решаващият орган е посочил, че 10.08.1974 г. до 02.06.1975 г. и от 28.06.1976 г. до 26.03.1977 г. в АПК „С.“ са удостоверени с образец УП-30 № 22/28.09.1979 г., издаден от Аграрно промишлен комплекс, като по отразена в писмо изх. № 21113-21-6173#11 от 16.11.2022г. на ТП на НОИ – К. информация, в приетата в осигурителния архив на НОИ документация на АПК „С.“ не са открити данни за лицето за посочените периоди, поради което административния орган е приел, че образецът се явява издаден в нарушение на чл. 3 от приложимата Инструкция № 2492 за реда и начина за издаване на документи за трудов стаж, според който удостоверения и справки за трудов стаж се издават въз основа на раздавателни ведомости, списъци, партидни книги и други финансово-счетоводни документи, по които е извършвано изплащането на трудовото възнаграждение, или въз основа на документите в картотеките на осигурените, по които е извършвано общественото осигуряване. В обжалваното

решение е отбелязано също така, че образецът е издаден на копирана бланка, като не е посочен адресът на работодателя, което се явява липса на изискуем реквизит. Административният орган е приел, че след като с Решение № 5/27.02.1975 г. на ОС АПК „С.“ се преобразува в специализирани предприятия „стопанства“, то удостоверението от 28.09.1979г. е следвало да бъде издадено от едно от посочените в справката девет предприятия, които съществуват заедно със създадените на основание ПМС №2/2.3.1982 г. бригади до 1990 г.. когато СРС обнародвано ДВ. бр. 24/25.03.1990г. регистрирането на Акционерна агрофирма „С.“. В този смисъл е прието, че образец УП-30 № 22/28.09.1979 г. не се явява безспорно доказателство в пенсионното производство и по него не следва да се зачита стаж на жалбоподателя.

Относно периодът от 04.08.1987 г. до 04.12.1989 г. в СО „Инвестмаш“ удостоверен с Удостоверение №74/04.05.1992 г. издадено от Стопанско обединение „Ивестмаш“ също е извършена проверка. С писмо вх. № 2113-21-6173#13/01.12.2022г. е удостоверено, че в предадените ведомости и тудовоправни документи на „Булбрик инженеринг 97“ АД правоприменник на СО „Инвестмаш“ липсват данни за лицето за периода август 1987г. декември 1989г., поради което е прието, че предстаквеното удостоверение е издадено в нарушение на законното изискване да се базира на разплащателните ведомости. В решението на директора на ТП на НОИ е посочено също, че процесното удостоверение е на копирана бланка, без посочен адрес на работодателя. Прието е, че в подадената от Б. жалба се сочи, че удостоверението му е издадено през 2022 г, и въпреки че предприятието било закрито през 2008 г.. всички документи се намирили на [улица] [населено място] и директорът на предприятието П. издавал и подписвал документи; жалбоподателят е приложил и Заповед № 70/04.12.1989г. изд. от СО „Инвестмаш“. В оспореното решение са коментирани представените от жалбоподателя доказателства, като е посочено, че удостоверението е издадено не през 2022 г., както твърдял жалбоподателя, а през 1992 г., което било индикация за антидатиране. Посочено е също така, че отново твърденията на жалбоподателя, ако лице, определено като „директор на предприятието П.“, държи документите на предприятието и през 2022г. издава и подписва удостоверения от името на вече несъществуващо в правния мир юридическо лице това е без правно основание и е в нарушение на Инструкция № 5 от 30.06.2005 г. за приемане и съхраняване на ведомости за заплати и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правоприменник, тъй като в чл. 5 то инструкцията е регламентирано задължението при прекратяване дейността на осигурителя ведомостите и трудовоправните му документите да се предадат в ТП па НОИ по определен в инструкцията ред. Сочни се също така, че приложената заповед за прекратяване на трудовото правоотношение на жалбоподателя със посочения осигурител е вписано друго име на директора – И., като така приложената заповед не е сред изброените документи по чл. 40 от НПОС, по които може да се зачете стаж в пенсионирането. При тези аргументи е прието, че издаденото удостоверение не се явява годно доказателство, по което може да бъде зачете стаж на жалбоподателя.

Относно периода от 04.12.1989 г. до 20.04.1992 г., който е удостоверен с образец УП №3 № 275-АПК от 12.05.2004 г. изд. от СО К. поляна АПК Архив, за длъжност „работник метален цех „В.“ оглед на обстоятелството, че в удостоверението не е посочено в кой АПК е придобит стажът, в обжалваното разпореждане е прието, че същото касае АПК „С.“. Посочено е, че видно от писмо изх. № № 2113-21-6173#11 т 16.11.2022г. на ТП на НОИ – К. в приетата в осигурителния архив на НОИ

документация на АПК „С.“ не са открити данни за лицето и за последния период, поради което и този образец е прието, че се явява издаден в нарушение на чл. 3 от приложимата Инструкция № 2492 за реда и начина за издаване на документи за трудов стаж. В образца е вписано, че изплащателните документи, въз основа на които същият е издаден, се намират в „архив АПК“. В решенето е цитирана приложената историческа справка, съгласно която с решение на Управителния съвет от 01.09.1989г. дейността на АПК „С.“ е прекратена и на основание чл 11 ал. 2 от Указ 56 за стопанската дейност АПК „С.“ е трансформиран в Акционерна агрофирма „С.“, с обнародвана от СГС регистрация в ДВ. бр. 24 то 25.03 1990г. В тази връзка е прието, че към посочения период не е съществувал осигурител АПК „С.“, където да е работил жалбоподателят. Също позовавайки се на посочената справка е прието, че към посочения период не съществува и подразделение на ААФ „С.“ във В.. При този анализ е прието, че издаденото удостоверение е нередовно и не следва да бъде зачетен документирания с него осигурителен стаж. Относно приложеното към жалбата потвърдително писмо с изх. № 276-АПК Архив/12.05.2004г. от СО. район „К. подяна“, според което от 4.12.1989г до 20.04.1992г. А. Б. е работил в метален цех в Предприятие за стоки и услуги – клон С. към ААФ „С.“ и от 20.01.1993 г. до 14.12.1996 г. - в Предприятие за стоки и услуги клон „С.“ Прието е, че така приложеното писмо не потвърждава, че представения образец съответства на разплащателните ведомости, като в същото се сочат предприятия различни от тези посочени в образца, където е вписан цех „В.“.

За удостоверяване на трудов стаж от 01.05.1992 г, до 01.01,1993 г. е представен образец УП-3 № 01/13.07.2022 г., издаден от „Нови Искър 91“ ООД. При извършена проверка на посочения осигурител от контролни органи на НОИ е установено, че на адреса - седалище на дружеството липсва офис и не е установено лице за контакт. Дружеството не е подавачо данни по чл 5, ат. 4 от КСО за наети лица и управител от декември 2010 г. и сключените с него трудови договори са прекратени към месец януари 2011 г. Прието е, че в хипотезата на липса на служители и управител на дружеството, издаването на образец УП-3 на 13.07.2022 г. се явява спорно обстоятелство, което разколебаващо доказателствената сила на така представеното удостоверение.

Периодът от 20.01.1993 г. до 14.12.1996 г. в ААФ „С.“, предприятие за стоки и услуги-клон С. е удостоверен с Трудова книжка 72, издадена на 20.01.1993г. В оспореното решени се сочи, че, трудовата книжка е по образец, утвърден през 1998г., което изключва възможността да е издадена пет години по-рано и обосновава извода за антидатирането ѝ. В трудовата книжка на стр. 6 - 9 е вписан само стажът в Предприятието за стоки м услуги -- клон С., като същата необосновано не е продължена, а на лицето е издадена нова Трудова книжка № 0111907 от 10.08.1998г., на която не е отбелязано, че е продължение. Административният орган сочи също, че Трудова книжка № 72/20.01.1993 г, е подпечатана от ААФ „С.“, като посочва, че съгласно представената от жалбоподателя историческа справка, на 21.01.1993г. СГС е регистрира прекратяването на ААФ „С.“. В този смисъл е прието, че трудовата книжка се явява антидатирана и с оглед на вписания и подпечатан в нея период, през който жалбоподателят твърди, че е работил във фирмата четири години след прекратяването ѝ. С оглед на горните аргументи административният орган е приел, че е опровергал съдържанието на представените официални документи и е оставил без уважение жалбата на А. Б. срещу издаденото разпореждане, с което е отказано

отпускането на лична пенсия за ОСВ.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решение № 2153-21-144/14.07.2023г. на директора на ТП на НОИ – С. град е връчено на жалбоподателя на 21.07.2023г.

Жалбата срещу решението на директора на Териториално поделение на НОИ-С. до съда, е подадена чрез административния орган, на 04.08.2023г. Сезиращата съда жалба, е подадена от активно процесуално легитимирано лице, което е адресат на издаденото решение от ответната страна, и чиито права и законни интереси са засегнати от същото. Оспорването е осъществено в законоустановения срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, същото е надлежно упражнено, поради което подадената жалба е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), приложим на основание чл. 118, ал. 2 от КСО съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – издаден ли е акта от компетентен орган, в писмена форма, спазени ли са материалноправните и административнопроизводствените правила; актът съобразен ли е с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от директора на ТП на НОИ – С. град, който е материално и териториално компетентния орган да разгледа жалбата срещу Разпореждане № [ЕГН]/288 от 26.05.2023г. на длъжностно лице по ПО на основание 117, ал. 3 от КСО и съгласно приложена по делото Заповед № 1712/17.08.2015г., като потвърденото с посоченото решение разпореждане също е издадено от длъжностно лице определено от ръководителя на ТП на НОИ С. град, със Заповед № 1015-21-247/04.12.2018г. издадена при условията на заместване от П. П., оправомощена със Заповед № 1016-40-772/18.07.2017 на подуправителя на НОИ, да изпълнява правомощията на директора на ТП на НОИ – С. град, при отсъствието му, поради разрешен платен годишен отпуск за периода 30.11.2018г. до 05.12.2018г., съгласно приложена Заповед № 29426/28.11.2018г. на управителя на НОИ. Заповед № 1016-40-772/18.07.2017, с която П. П. е определена да изпълнява правомощията на директор на ТП на НОИ – С. - град в случай на негово отсъствие е издадена от подуправителя на НОИ, изпълняващ функциите на управител основание чл. 37, ал. 3 от КСО в периода от 5.5.2017г., когато с Решение прието от 44-то Народно събрание е освободен Б. П. като управител на НОИ до 19.9.2017г., когато с Решение прието от 44-то Народно събрание е избран И. И. за управител на НОИ. Налице е надлежно изпълномощаване и упражняване на установената от закона компетентност по издаване на оспореното решение, както и на потвърденото с него разпореждане. При тези данни съдът намира, че както оспореният административен акт, така и разпореждането потвърдено с този акт са издадени от компетентен орган. Същото и потвърденото с него разпореждане са постановени в предписаната от закона форма, но в нарушение на административно-производствените правила и в несъответствие с материалния закон.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, които съобразно ал. 3 се

издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. В случая лицето, на което е възложено ръководството по пенсионно осигуряване е извършил служебна проверка на представените от лицето документи и след като е установил, че в получените отговори по направени запитвания липсва информация за жалбоподателя е постановил отказ за отпускане на заявената пенсия.

Съобразно чл. 1, ал. 5 от НПОС при прието заявление с нередовни и/или липсващи документи, които не могат да бъдат поправени или набавени служебно въз основа на документи, които са налични в НОИ, длъжностното лице по чл. 98, ал. 1 от КСО уведомява лицето за неизправностите с препоръчано писмо с обратна разписка чрез лицензиран пощенски оператор на посочен точен адрес или по електронен път по реда на ЗЕУ в 15-дневен срок. Когато в едномесечен срок от датата на уведомяването те не са отстранени, длъжностното лице по чл. 98, ал. 1 КСО издава разпореждане въз основа на наличните редовни документи и на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО. Видно от горната разпоредба, при липсващи или нередовни документи, които не могат да бъдат набавени и/или поправени от НОИ, следва да се предостави възможност на заявителя да представи редовни такива, респ. да попълни заявлението си с липсващи документи, като целта е удовлетворяване на искането на заявителя. В случая след подаденото заявление липсват данни в административната преписка заявителят да е уведомяван по какъвто и да е начин за резултатите от извършената проверка на документите му, а е постановен отказ за отпускане на пенсия. В нарушение на разпоредбата на чл. 1, ал. 5 от НПОС на жалбоподателя не е указана необходимостта да представи допълнителни документи за стаж, както и да представи редовни документи за установяване на трудовия си стаж с оглед приетите такива като нередовни от осигурителния орган документи. Видно е, че ТП на НОИ-С. е изискала служебно документи, но не е уведомило молителя за нередовностите и липсите, за да му предостави възможност същият да ангажира доказателства за удовлетворяване на претенцията му. Съобразно разпоредбата на чл. 1, ал. 5 от НПОС административният орган дължи произнасяне едва след изтичане на срока на заявителя за представяне на документи, който е едномесечен и е съобразен с необходимостта същите да бъдат набавени от заявителя. Такава възможност не е предоставена на жалбоподателя, което е следвало да бъде констатирано от горестоящия орган и същият да върне преписката за ново произнасяне при спазване на административно-производствените правила. Същото не е направено от горестоящия административен орган-ответник по делото, а напротив: видно от проведеното административно обжалване, жалбоподателят е представил доказателства, които са обсъдени в решението на

административният орган, но при неправилна преценка на същите, съответно при неправилно установена фактическа обстановка, което е довело до неправилни и необосновани крайни изводи. Това е така, доколкото на първо място неправилно в решението се приеме, че жалбоподателят твърдял, че удостоверение относно положен труд при осигурител СО „Инвестмаш“ било издадено през 2022г. и „директор на предприятието бил П.“ след като от изложеното в тази жалба и приложените към нея доказателства недвусмислено се установява, че същите касаят положен труд, при осигурител „Нови Искър 91“ ООД, което удостоверение е издадено на 13.07.2022г., а не при осигурител СО „Инвестмаш“. В тази връзка неправилни и необосновани са изложените от административния орган констатации и аргументи досежно непримането като годно доказателство на Удостоверение № 74/04.05.1992г., издадено от „Инвестмаш“. На следващо място неправилно в оспореното решение е прието, че след като на 21.01.1993г. СГС е регистрирала прекратяване на ААФ „С.“, то предприятието е прекратило дейност на посочената дата, след като в приложената историческа справка на ААФ „С.“ изрично е посочено, че на посочената дата същото е обявено в ликвидация, както и че дейността на поделенията от ААФ „С.“ продължава, като едва през октомври 1997г. на А. „С.“ се прекратява дейността без ликвидация. Неправилно в оспореното решение също така е прието, че след като с Решение № 5 от 27.02.1975г. на Общото събрание, АПК „С.“ се преобразувало в специализирани предприятия /стопанства/, то удостоверението е следвало да бъде издадено от едно от посочените в справката девет предприятия. В тази връзка основателни се явяват изложените в жалбата възражения, че въпросното преобразуване не е довело до обособяването на самостоятелни юридически лица, а видно от справката въпросното преобразуване се отнася до реструктуриране на АПК „С.“ в специализирани предприятия на вътрешно стопанска сметка. Неправилната преценка на отразените факти в представените от жалбоподателя документи е довело до неправилни крайни изводи на административният орган. Необходимо е да се посочи, че след като административният орган е установил липса на реквизит в представените удостоверения, като посочването на адрес е следвало да изиска от жалбоподателя допълнителна информация в тази насока, като се посочи конкретно местоработата му и съответно се отправят искания за проверки с конкретизация на правилния работодател. Оспореното решение е постановено и в нарушение на чл. 35 от АПК, тъй като административният орган не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая, не е изпълнил задължението си по чл. 36, ал. 1 от АПК да събере служебно всички доказателства, относими към конкретния случай, вследствие на което е нарушил основен принцип,

залегнал в чл. 9, ал. 2 от АПК, а именно да събере всички необходими доказателства, независимо дали има искане от страните за това, а в конкретния случай и представените от жалбоподателя доказателства са налагали обстойна проверка на приетите от пенсионния орган обстоятелства. Съобразно чл. 36, ал. 3 от АПК всички събрани доказателства следва да бъдат проверени и преценени от административния орган. Съобразно чл. 34, ал. 3 от АПК административният орган осигурява на страните възможност да изразят становище по събраните доказателства като им се предоставя срок за това, а при неосигуряване на такава възможност следва изрично да се отбележи причината за това. В случая са нарушени както общата разпоредба на АПК, така и специалната такава на чл. 1, ал. 5 от НПОС. Правото си да възрази срещу фактическите установявания на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване, и да представи доказателства, заявителят е упражнил едва при административното обжалване, но представените от него доказателства, от съществено значение за изхода на спора са обсъдени неправилно от горестоящия орган по същество и не се преценявани относно обстоятелствата, които установяват. Видно е, че органът е приел отговорите на ТП на НОИ К. от 16.11.2022г. и от 01.12.2022г. и ТП на НОИ С. град от 24.03.2023г. /лист 48; 59 и 66 от делото/ по отношение на представените от жалбоподателя обр. УП-30/ № 22/28.09.1979г. и УП-3 № 275-АПК от 12.05.2004г., Удостоверение № 74/04.05.1992г., издадено от СО „Инвестмаш“, УП-3 № 01/13.02.2022г., издадено от „Нови Искър 91“ ООД и Трудова книжка № 72, издадена на 20.01.1993г., без да отчете обстоятелството, че същите са непълни и неясни и без да изиска допълнителни данни /разплащателни ведомости/ за съответния период и месторабота. В случая не е изисквана информация за конкретно проверените документи. Не е изследван също така въпросът съхраняват ли се относимите разплащателни ведомости и изходящи дневници на въпросните работодатели и вписани ли са в тях издадените удостоверения, които административният орган не е зачел. Установяването на тези обстоятелства е от съществено значение за правилното разрешаване на спора, а именно налице ли са разплащателни ведомости за конкретния период и цех/предприятие, в който е работил жалбоподателят. Действително жалбоподателят не е намерен в предадените документи, но дали са предадени и съществуват релевантните за спора документи-разплащателни ведомости за процесния период и цех, не е установено от административния орган въпреки наведените такива възражения и представени доказателства при административното обжалване. Нарушението на разпоредбата на чл. 1, ал. 5 от НПОС във вр. с чл. 34, чл. 35 и чл. 36 от АПК е самостоятелно основание за отмяна на

оспорения административен акт, тъй като и в проведеното административно обжалване горните разпоредби не са съобразени, което изцяло е опорочило проведеното административно производство. Решението е незаконосъобразно и като постановено в нарушение на материалния закон.

Съобразно разпоредбата на чл. 347 от КТ трудовата книжка е официален удостоверяващ документ и като такъв обвързва съда с материалната си доказателствена сила относно удостоверените в нея обстоятелства. Пред съда са представени заверени копия страници от ТК, чиято истинност не е оспорена по реда на чл. 193 ГПК от процесуалния представител на административния орган. Същата, обвързва съда и административния орган относно удостоверените в нея обстоятелства. В подкрепа на горните изводи е и нормата на чл. 40, ал. 1 от НПОС, според която установяването на осигурителния стаж се извършва с трудови, служебни и осигурителни книжки, с документ по утвърден образец, издаден от осигурителя, и с данните по чл. 5, ал. 4 КСО. В приложената в пенсионната преписка трудова книжка работодателят е отразил с думи и цифри изслужено време на длъжността, вкл. и за спорните периоди. Съгласно чл. 36, ал. 3 от АПК всички събрани доказателства се преценяват от административния орган, а в случая е игнорирана материалната доказателствена сила на трудовата книжка на лицето, без да са изложени основателни и обосновани аргументи за това. В тази връзка следва да бъде посочено, че административният акт не може да почива на предположения, а на конкретно установени факти и обстоятелства. В този смисъл пренебрегването на доказателства поради съмнения за достоверността на данните в представените документи е в разрез с принципа за "истинност" залегнал в чл. 7, ал. 1 от АПК, според който административните актове се основават на действителните (а не на предполагаемите) факти от значение за случая. Доказателствената сила на представените документи не е оспорена в настоящето производство и не са събрани доказателства, установяващи тяхната неистинност. В тежест на административния орган е да подкрепи с убедителни доказателства констатациите си в административния акт, като същите не следва да почиват на предположения.

Предвид горното решение, ведно с потвърденото с него разпореждане, следва да бъдат отменени и делото следва да се върне като преписка за ново произнасяне на органа, издал разпореждането.

При новото разглеждане на делото административният орган следва да има предвид разпоредбата на чл. 347 от КТ, като съобрази, че трудовата книжка и УП се ползват с материална доказателствена сила до установяване на обратното със съответните процесуални способности. Същите могат да бъдат изключени от доказателствата само чрез

сравняването им с други безспорни такива и чрез установяване на факти и опровергаващи съдържанието им на официален документ. За целта следва да се извършат повторни прецизни проверки, съобразно законоустановените изисквания като се обсъдят всички събрани доказателства по отделно и в тяхната съвкупност. При установяване на недостиг на трудов стаж следва да бъде дадена възможност на жалбоподателя да представи доказателства по реда на чл. 1, ал. 5 от НПОС. Видно от доказателствата по делото и констативната част на издаденото разпореждане за А. Б. е посочено, че същият има навършени 64г. и 05. м., но няма общ осигурителен стаж от 39г. и 2 месеца, изискуеми за мъжете за 2022г., съгласно чл. 68, ал. 1-2 от КСО и съответно има 15 години действителен трудов стаж, но няма навършени 66 г. и 10 м. за 2022г., съгласно изискванията на чл. 68, ал. 3 от КСО.

Предвид горното обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане следва да бъдат отменени, а на основание чл. 173, ал. 2 от АПК делото следва да бъде изпратено като преписка на длъжностното лице по чл. 98, ал. 1, т. 1 от КСО при ТП на НОИ С. за ново произнасяне по заявление за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст с вх. № 2113-21-6073/23.08.2022 г. по описа на ТП на НОИ С., подадено от А. Л. Б., при съблюдаване на дадените с настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

Предвид горното и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд-София – град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 2153-21-144/14.07.2023г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е оставена без уважение жалба с вх. № 1012-21-649 от 04.07.2023 г., срещу Разпореждане № [ЕГН]/288 от 26.05.2023 г. на длъжностно лице по ПО, с което на А. Л. Б. е отказано отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

ИЗПРАЩА преписката на длъжностното лице по КСО при Териториално поделение на НОИ С., за ново произнасяне по заявление за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст с вх. 2113-21-6073/23.08.2022 г. по описа на ТП на НОИ С., подадено от А. Л. Б., при съблюдаване на дадените с настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в четиринадесет дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: